

ומה שאמר והנה דמות העשוקים - אלו אוטם שמותם בחיק אמותיהם, אלה עוזים לשפיך דמותם לכל בני הרים, מושם שאין דמותם שיוצאות מן הלב בך מנות הרים ואומרם: דיין העולם תורהם והוא אמרת הקדוש ברוך הוא אם אמרת והולכים על דרך אמרת. התינוקות המסבוגים הללו שלא חטאו, למה מתוו? איפה דין האמת שועשה רבון העולם? אם בחתאי אבותם מסתלקים מן העולם - למה? ועודאי אין להם מנוחם.

עוד, והנה דמות העשוקים - אותה דמותה שלם באוטו העולם, שמנגנים על המים. שנינו, יש מקום מתקן להם באותו עולם שאפלו צדיקים גמורים לא יכולם לעמוד שם. וקדוש ברוך הוא אהובם ונתקן בהם, ומתקן בהם את הישיבה העלונה שלו, ועליהם בתוכו (התלמוד) מפי עולים וינוקים יסרת עז. ומה התוועת שועשים שם, ולמה עולים לשם? שפטותם לעונן צוריך להשבית אויב ומחנקם. וכן יש מקום אחר

לבעל תהובה.

שנינו, עשרה דברים נבראו בערב שבת וכיו. הפטב והמקטב והלהחות, שבתוב (שותם) והלהחות מעשה אללים הפה והמקטב מכתב אללים הוא. מה המברר מפקד שהיה ערבות שבת, ואולי זה היה אלף שנה אחר כך, או בשעה שעמדו ישראל על הר סיני? אלא וראי שהיה היה בערב שבת. בא וראה, בכל מעשה בראשית לא נאמר שם מלא, אלא אללים אליהם בכל מה שnbrא, וכלם שם אליהם, עד שפל המעשה נתkan בערב שבת. משנתנו כל המעשים, נקרא ה' אללים, שם מלא.

ומה דאמר (את כל העשוקים) והנה דמותה דמותה דאמהון, אלין עבדין דמתין בתקופה לבני עולם, בגין דלית דמעין דנקבי מלכיא, בהני דמעין, הכל בני עולם תוחין ואמرين, דינין דקודשא בריך הוא קשות אינון, רעל ארח קשות אזי. הגי מסכני ינוקי דלא חאבו, אמראי מיתה. אין דינא דקשות, דעביד מארי עולם. אי בחובי אbehthon אסתלקי מעולם, אמראי. ודיין אין להם מנוחם.

תו, והנה דמות העשוקים, ההוא דמותה דלהון בההוא עולם, דקא מגינן על חייא. דתנן אחר אית מתקנא לון בההוא עולם, דאפילו צדיקים גמורים לא יבלין לקיימא תפן, וקודשא בריך הוא רחים לון, ואתדרק בהו, ואתקין בהו, מתייבתא עלאה דיליה. וועליהו כתיב, (תהלים ח) מפי עולים וינוקים יסף עז. ומאי תועלתא עבדין תפן, ואמאי סליקין תפן. דכתיב, (תהלים ח) למן צוריך להשבית אויב ומחנקם. ובן אית אחר לאבעלי תיובתא.

שנינו, עשרה דברים אתחביראו בערב שבת כו'. הפטב והמקטב ולהלהות. דכתיב (שמות לב) ויהלהת מעשה אללים הפה והמקטב מכתב אללים הוא. מי איריא מדרכי דערב שבת יהוה, ודיילמא אלף שניין לבר, או בשעה דקימנו ישראל על טורא דסיני. אלא, ורקאי הכי הוא דבערב שבת יהוה. פא חז, בכל עובדא דבראישית, לא אתר שם מלא, אלא אללים, אלהים, בכל מה דאתי. ובכלו שם אללים, עד דכל עובדא אשתקל בערב שבת. מדאשתקלו כל עובדא, אקרי יי' אללים, שם מלא.

ואף על גב שהפל נברא בשם אליהם, לא נתן בעשיה כל מה שגbara עד ערב שבת. באotta שעה הכל נתן בעשיה, שכחוב בראשית ב מלאכתו אשר עשה. ועומד מכל מלאכתו אשר עשה. ולכן כתוב והלחת בעשיה. העשה אליהם, כשנתן העולם בשם אליהם במעשה, ולא אחר כך, שכחוב היה אליהם. ובזה נתנו העולם ועמד על קיומו.

בא וראה, באotta שעה שכבר משה את הלוחות, שכחוב (שמות ל) וישבר אתם מחת ההר, אף האוקינוס ממקומו ועלה לשטף את העולם. ראה משה שאוקינוס עולה אליהם והיה רוץ לשטף את העולם, מיד - ויקח את העגל אשר עשו ויירוף באש וגוו, וייר על פניהם. עמד משה על מי האוקינוס ואמר: מים מים, מה אתם רוצים? אמרו: וכי מתקדים העולם אלא בתורת הלווחות? ועל התורה ששקרו בה בני ישראל לעשו את העגל הזהב אונרכיזם לשפטם את העולם).

מיד אמר להם: הרי כל מה שעשו בחטא העגל, הרי מסור לכם, ולא די כל אותם האלפים שנפלו מהם? מיד - וייר על פניהם. ולא היו הפים שוכבים עד שצטעל מהם והשקה אותם. מיד נשקע האוקינוס במקומו.

שחריר באותו המפרק לא היו מים, שכחוב (במדבר ט) לא מקום זרע וגוו. ומים אין לשנות. ואם תאמר, לבאר מרים זרק - חס ושלום שם יזרק משה את הזיכרון הרע הזה לשנות ממנה אמר כן. ועוד, שער עכשו לא היתה להם בא, עד שבאיל מפרק מפנה, שכחוב באר חפרוה שרים וגוו. ומפרק מפנה. ממש ירשו באר. כתוב על פניהם, וכחוב שם על פניהם.

ואף על גב דבשם אליהם אתרבי כלל, לא ערבות שבת. בההי שעתה אשתקל כלל בעשיה, דכתיב, (בראשית ב) מלאכתו אשר עשה. מכל מלאכתו אשר עשה. וקיימה במעשה. ועל דא כתיב, והלחת מעשה אליהם, בך אשתקל עולם, בשם אליהם במעשה, ולא לבר, דכתיב יי' אליהם ובדא אשתקל עולם, וקיימה על קיומה.

הא חזי, בההי שעתה דתבר משה הלווחות, דכתיב, (שמות לב) וישבר אותם מחת ההר. אף אוקינוס מתריה, וסליק לשטפה עולם. חמא משה דאוקינוס סליק לבני יהו, והוה בעי לשטפה עולם, מיד ויקח את העגל אשר עשו ויירוף אותו באש וגוו, וייר על פניהם. קם משה על מי אוקינוס ואמר, מיא מיא מה אתה בעאן. אמרו וכי ATKIM עולם אלא באורייתא דلوחות, ועל אורייתא דשקרו בה ישראל (ר"א ועבורי עגלא דרבא, אנן בעאן לשטפה עולם).

מיד אמר לוין, הא כל מה דעבדו בחובא דעגלא, הא מסיר לכון, ולא די כל אינון אלףין דנפלו מניהו, מיד וייר על פניהם. לא הוא משתקבמי מיא, עד דנטיל מיא מניהו ואשקי לוין, מיד אשתקע אוקינוס באתריה. דהא בההוא מדבר לא הו מיא, דכתיב, (במדבר ט) לא מקום זרע וגוו. ומים אין לשנות. ואי תימא, לבירא דמרים ארמי לייה. חס ושלים, דמן שדי משה דכרנא בישא דא למשתי לבר. ותו, דעת כאן לא היה להו בירא, עד דאתו למדבר מטהה, דכתיב, (במדבר ט) באר חפרוה שרים וגוו. ומדבר מטהה. מתמן ירתוי בירא. כתיב הכא על פניהם. וכחוב הטע (בראשית א) על פניהם.